

[Thisted Knudsen.]

telsen om, at disse forbedringer kunne gennemføres uden væsentlig merudgift for statskassen. Det er ganske givet, at når et lovforslag, der medfører forbedringer, kan gennemføres uden større udgifter, møder det velvilje både i befolkningen og i det høje ting, og jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget til meget velvillig behandling.

Erna Sørensen: Jeg synes, det er væsentlige forbedringer i loven af 14. marts 1941 om bevarelse af enkepension ved separation og skilsmisse, der foreslås i det lovforslag, vi i dag har til behandling. Det er jo væsentlig et juridisk lovforslag, og der er ikke tale om øgede statsudgifter. Jeg går ud fra, at vi i et udvalg kan få lejlighed til at drøfte de mange forhold, som berøres i selve loven og i de forslag om ændringer, der foreligger i dag.

Der har jo været mange tvivlstilfælde og vil stadigvæk være det. Jeg synes, det er et uhyre vigtigt materiale, det udvalg, som blev nedsat i foråret, har haft at arbejde med. Man ser i bilag 1 og 2 til lovforslaget, at det er af betydning, vi har denne lov, og at vi får de forbedringer, der her foreslås, idet et væsentligt antal tjenestemænd påny gifter sig, hvorfor det er rigtigt, at der træffes bestemmelser både for enker og for fraskilte hustruer.

Man forlader altså nu det gamle princip, at det udtrykkelig skal afgøres i bevillingen eller ved dom, om en fraskilt har ret til underholdsbidrag og dermed ret til enkepension. Det synes jeg er helt i sin orden, når jeg ser det bl. a. ud fra den betragtning, at den pågældende hustru i den tid, hvori hun har været gift med manden, sammen med denne gennem fællesboets midler har været med til at betale til pensionen og ifølge tjenestemandsløven tilsikres pension af staten, men det får mig til at tvivle om rigtigheden af den konklusion, som udvalget kommer til, når man opretholder det princip, at pensionen er afhængig af, om der i det hele taget er fastsat underholdspligt for manden ved skilsmisse. Jeg har set altfor mange tilfælde, hvor hustruen har givet afkald på underholdsbidrag som et led i vilkårene for eventuelt at opnå forældremyndigheden over samtlige børn eller for at blive fri for et ulykkeligt ægteskab, og hvor forholdene så senere er blevet så ugunstige for hende på grund af sygdom eller anden uarbejdsdygtighed, at hun måtte ønske, hun havde fastholdt sin ret til underholdsbidrag. Nu

foreslås det såvel af udvalget som af den højtærede finansminister, at underholdsbidragets størrelse ikke skal være nogen hindring for, at den fraskilte hustru kan få større pension, end underholdsbidraget er fastsat til. Det er et skridt fremad, en forbedring, som jeg selvfølgelig tiltræder med glæde, men jeg foreslår, at man i udvalget drøfter, om den begrænsning, som nu indeholdes i § 2 om, at underholdspligten skal være fastsat, ikke bør ændres, således at der tages hensyn til den fraskilte hustru i tilfælde, hvor hun ikke har fået anden ækvivalens. Der kan blive tale om en urimelighed og en uretfærdighed overfor den kvinde, som er rede til gennem sit selverhverv at klare sig selv og tage kampen op og delvis får forsorgen for de fælles børn, og derfor bør man overveje, om man kan finde en tilføjelse til de her foreslåede ændringer.

Jeg er heller ikke sikker på, at den bestemmelse, at en enke i virkeligheden stilles gunstigere end den fraskilte, er rigtig. I det tilfælde, at en af parterne dør, er reglen efter det foreliggende lovforslag den, at hvis det er den fraskilte, der dør, får enken hele pensionen. Jeg synes, det ville være lige så rimeligt, at den fraskilte fik den fulde pension i tilfælde af, at enken døde. Der kan måske opstå tvivlstilfælde, hvor man ikke altid kan se, om det er retfærdigt, men at indføre dette som en lovbestemmelse synes jeg ikke er rigtigt. Det er, ligesom man her på en måde straffer den fraskilte, og det kan jo være, at det slet ikke er hende, der er skyld i skilsmissen, så jeg mener, man bør overveje, om man ikke må rette disse urimeligheder. Jeg går også ud fra, at man ligger med forskelligt materiale, der kan tjene til oplysning for os vedrørende tvivlstilfælde, der har været indanket for ministeriet.

Jeg synes, det er udmærket, at man endelig har fået øjnene op for, at mandens pensionsret i mange tilfælde — det gælder altså ikke særlig for tjenestemændene, men også for private funktionærers pensioner — kan ophæves, således at den fraskilte hustru derfor kan risikere ikke at få en rød øre, når manden dør. De bestemmelser, som her er foreslået, og som ændrer forholdet således, at hustruen også får ret til andel i den kapitalværdi, som pensionsordningen har ved tilbagekøbet, synes jeg er udmærkede. Så må man blot håbe på, at der altid er sørget for, at der ved private pensionsordninger er sket anmeldelse, idet der jo er givet forsikringssselskaberne og pensionssselskaberne